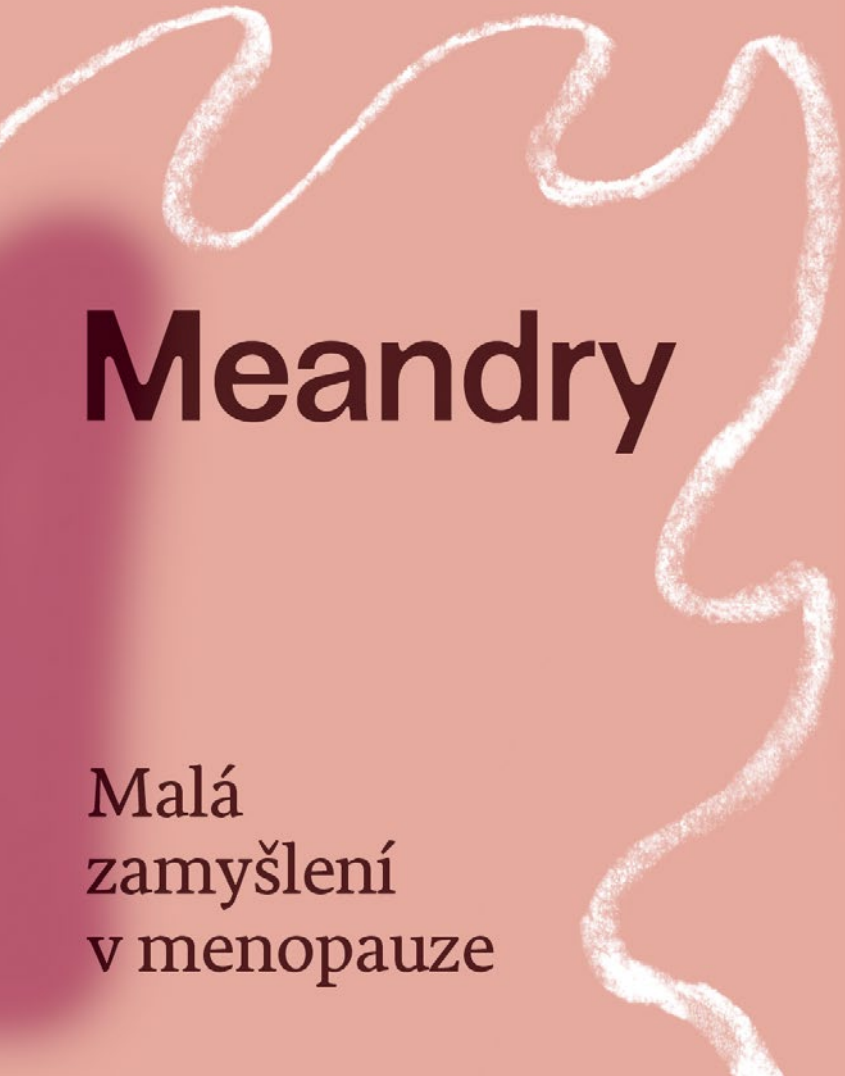

Lenka
Kapsová

Host

Meandry

Malá
zamyšlení
v menopauze

Lenka
Kapsová

Meandry

Malá
zamyšlení
v menopauze

Brno 2025

© Lenka Kapsová, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2605-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2606-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2607-9 (MobiPocket)

Meandry

Je to už měsíc, co tu nejsi.

Během těch pěti týdnů tvého odcházení toho tak málo zaznělo nahlas, a přece toho bylo tolik vysloveno. Říkali jsme si to pohledy a skutky, láskyplnými i absurdními. Bylas už jako pápěří, vrabčátko v příliš velkém kostkovaném pyžamu, ale před každou návštěvou paní doktorky sis na žlutý lísteček napsala seznam dotazů a úkolů. Hrdě sis vypůjčila židli se záchodem, abys mě, svou dceru, nemusela v noci budit zvonkem — bylo to z ohleduplnosti, hrdosti, paličatosti? Kamarádka Mára ti přes ulici nosila hrnce navařeného jídla v zoufalé představě, že tím tvé odcházení zastaví. Tys už žila jen z vitaminových nápojů, ale dva dny před smrtí jsi najednou dostala chuť na párek s kaší a pivo. Když jsme ti chtěli skleničku odebrat, durdila ses, že ji vypiješ do dna. A nakonec jsi mi nechala vzkaz tak nenápadný, že jsem ho včas nepochopila.

Dva týdny už byl tvůj pokoj prázdný a já jsem si sedla k hromádce papírů na psacím stole. Brala jsem je do ruky a jen pomalu mi docházelo, že to není náhodná směs lejster z posledních týdnů. Že mě, list po listu, promyšleně vedeš za ruku, ukazuješ mi, co všechno budu muset teď, když tu nejsi, zařídit: daň z nemovitosti, telefonní číslo na osvědčeného instalatéra, datum, kdy je potřeba vzít kocoura na očkování. Vzkaz ze záhrobí, a přesně ve tvém stylu — věcný, decentní, nenápadný. Pozdrav tvé nenapravitelně nepořádné, milované dceři.

Zvykám si na ticho tvého pokoje a každý den najdu odvahu vzít do ruky nějakou věc, která ti patřila. Když se těch předmětů dotýkám, mám pocit intimní blízkosti a zároveň nepatřičnosti, téměř svatokrádeže. Brýle. Peněženka s průkazkami a drobnými, které prošly tvými prsty. Onkologické pomůcky — gelová vložka do podprsenky, které jsme žertem říkaly krutí řízek. Paruka, co ti ke konci už šla tak na nervy, žeš ji odložila a radši chodila v pirátském šátečku. Přemístila jsem ji do krabice s kostýmy, abych karnevalovou nadsázkou zrušila asociace nemoci.

Hromádku svlečeného ložního prádla jsem si nechala nakonec. Dlouho jsem se neodvažovala dotknout se jí, pošpinit ji chladnokrevným činem vyprání. Tušila jsem, že v ní přetrvává nejen pach nemoci a odér léků, ale i vůně tvé kůže. Teď ji беру do náruče, už jsem přece jen ušla kus cesty. Když

v koupelně lůžkoviny rozkládám, na prostěradle vidím zaschlou skvrnu od krve. Tak, jak jsi mě to naučila, když jsem dostala první měsíčky, skvrnu mydlím a namáčím do ledové vody, aby se krev nesrazila. Odírám si klouby, jak drhnu dva kousky látky proti sobě, a když látku namočím, nahnědlá barva zaschlé krve se náhle a zázračně mění zpět v jasně červenou, mísí se v drobounkých meandrech s vodou, zírám na to, jak přede mnou ožívá část tebe, zpomaluju pohyb prstů, protože chápu, že to je naše poslední setkání a tvůj nejsilnější vzkaz. Slova jsou jen vítr, mohou konejšit nebo bodat, ale nakonec se rozplynou. Tys mě nosila ve vlastním těle jako kdysi tvoje máma tebe, všechny jsme propojené rudou nitkou života, která se teď přede mnou ve vodě vine jako vzkaz z tajemného místa, kam jsi odešla.